

ner en Udstrækning af 73 Mil, i 1885 af 50 Mil, i 1875 af 58 Mil, i 1865 af 23 Mil og i 1855 af 4 Mil — altsaa de første 4 Mil vare Privatbane. Nu vil man forstaa, at naar Grundlaget for Ordningen er saa gammelt, som fra 1845, eller lad os sige 1848, og vi nu staa og skulle tænke paa noget nyt, maa man være skaansom i sin Kritik af det bestaaende. Vi have modtaget en Betænkningen vedføjet Skrivelse fra de danske Privatbaners Repræsentation, hvori der er fremsat det Ønske, at Privatbanerne maa faa Lov til at have saa meget Selvstyre som muligt. De ville gerne have Lov til at leve deres eget Liv, saa vidt det paa nogen mulig Maade kan lade sig gøre. Det har Flertallet i Betænkningen taget Hensyn til, idet vi, som jeg skal gentage, ikke have ment, at Tiden endnu er inde til at vedtage Bestemmelser som de i §§ 1, 2 og 3 foreslaaede. Vi ere nemlig gaaede ud fra, at det vilde være unyttigt at ansætte 2 Kommissarier, saaledes som Lovforslaget tilsigter, hvilke ikke ville komme til at fungere, saa længe de to Mænd, der omtales i § 4, forblive i deres Stillinger, og ikke under nogen Omstændighed, medmindre Dødsfald skulde foranledige det, før 1. April 1910. Med Hensyn til de tre Amtmænd, som have de øvrige Kommissarier, er det foreslaaet fra Folketinget, at de kunne fungere til 1910. Dette har Udvalget ment var en passende Frist. For øvrigt maa jeg tilstaa, at der i Udvalget er kommet Udtalelser frem, som gik i Retning af straks at skride til en Forandring af hele Forholdet og faa de Embedsmænd ansatte, som ere foreslaaede i §§ 1—3, men den i § 4 foreslaaede midlertidige Ordning har tiltalt Udvalget mest, og i Overensstemmelse dermed have vi stillet vore Ændringsforslag, som jeg paa Flertallets Vegne skal tillade mig at anbefale til det høje Tings Vedtagelse.

Juul-Rysensteen: Jeg beklager, at jeg ikke har kunnet slutte mig til Flertallets Betragtninger, heller ikke til den, at det skulde være umuligt for dette Ting i 2 Sessioner at komme til Ende med Behandlingen af et Spørgsmaal, hvis hensigtsmæssige og med den Administration, der i det hele taget finder Sted paa dette Omraade, mest stemmende Løsning man let kan faa Oplysning om ved Henvendelse til de sagkyndige. Det vilde jøffer min Mening have været meget let at faa de fornødne Oplysninger hos de sagkyndige, — jeg siger udtrykkelig de sagkyndige — og det

vilde have glædet mig, om man havde gjort det, og saa fulgt de Forslag, man i saa Henseende havde modtaget. Det har man imidlertid ikke gjort. Nej, man har lagt det hele til Side i 4 Aar, og saa har man sagt: Den Tid, den Sorg; have vi gaaet saa længe under de nuværende Forhold, kunne vi gaa de 4 Aar med. Det er noget, jeg paa Forhaand ikke kan være med til, thi jeg anser det for min Pligt, naar et Forhold kommer for her, at faa det ordnet efter Nutidens Syn og saa overlade til Fremtiden at forandre det, hvis den faar et andet Syn. Kommissariestillingen er overleveret Staten fra det engelske Selskab, der byggede Aarhus-Randers Banen, i hvert Fald for den ene Persons Vedkommende. Kommissariestillingen blev, saavidt jeg ved, i 1875 given til den ene af de nuværende Kommissarier og given saaledes, at der paa Forhaand blev sagt, hvad der var tillagt vedkommende for Tilsynet med Statens Baner, og at der for Resten skulde udredes Honorar fra hver enkelt Privatbane. Den sidst udnævnte Kommissarius har faaet et lignende Tilsagn fra min Side. Kommissarierne have derhos ogsaa kongelig Udnævnelse. Men saa kan jeg ikke forstaa, at man kan gaa hen og sige til de to Mænd, der nu beklæde Stillingerne, og som have haft dem i saa lang Tid: Ja, kære Venner, vi synes nu, det er for meget, I faa — man kan jo nok være enig om, at det efterhaanden er blevet for meget, og at de fornødne Kræfter kunne skaffes billigere — og derfor degraderer vi jer ned til en meget lavere Gage; men samtidig give vi jer meget mere Arbejde, og i Fremtiden faa I endnu mere, og det faa I intet for. Og hvem skal saa have de Penge, som fratages disse Mænd? Jo, siger man, de skulle indbetales i Statskassen. Er dette at imødekomme Privatbanernes Ønske, som gik ud paa at faa formindskede Udgifter til det Tilsyn, som de nødvendigvis maa være underkastede, og som de nødvendigvis maa finde sig i, da Staten yder saa betydelige Bidrag til dem, at den vel kan fordre at se, hvorledes Pengene blive anvendte, og hvorledes Banerne drives, navnlig om der er fuld Sikkerhed for det Publikum, som kører paa dem. Nej, dette Ønske har man ikke opfyldt, man har indskrænket Loven til det ene Punkt: Vi fratage Kommissarierne den Gage, de have for Øjeblikket, saa faa de se, hvorledes de kunne komme ud af det. Det er et Princip, som man aldrig før har fulgt i den danske Rigsdag. Jeg henviser i saa Henseende til Betænkningen, hvor jeg har